

ИВАЙЛО ЦАРЬ НА БЪЛГАРИТЪ

Презъ едно пролѣтно утро на 1278 година по търновски-тѣ улици зазвѣнѣха фанфари. Отъ кулата изсвири тржба. Крепостнитѣ врати се отвори-ха. Изъ тѣхъ преминаха петтима пратеници на царица Мария, вдовицата на Константинъ-Асень, до Ивайло.

Гражданитѣ се досѣтиха как-во ще става. Войницитѣ се за-радваха. Почистваха и излѣ-скваха оржжието си. Много гърци, приближени на царицата, се канѣха да бѣгатъ.

Ивайловитѣ войници, които лагеруваха край Търново, срещ-наха пратеницитѣ. Съобщиха на началницитѣ си. Тѣ — на Ивайла. Той заповѣда да на-станятъ пратеницитѣ въ па-латка. Не ги прие.

Втори день чакаха пратени-цитѣ да се явятъ предъ Ивайла. Втори день царица Мария по-глеждаше къмъ вратитѣ на Тър-ново. Очакваше отговоръ.

А отъ югъ идѣха по-лоши и

лоши новини. Тѣ измжчваха ца-рицата.

На третия день сутринята приятелътъ на Ивайла, Делянъ, събра боляритѣ и началници-тѣ. Събщи имъ за пратени-цитѣ на царицата и за нейно-то предложение.

Въ това време вѣнъ се чува викове:

— Да живѣе царъ Ивайло!

— Да живѣе народниятъ царъ!

Ивайло идѣше на конь. Той бѣ бродилъ презъ нощъта по лагеритѣ. Искаше самъ да об-мисли всичко. Когато влѣзе, боляритѣ му се поклониха низко.

— Другари, — започна Ивай-ло, — приехъ да бжда царъ на българския народъ. Това той иска. Вие сами го виждате и чувате. Но не мога да ста-на мжжъ на царица-гъркиня. Какво е твоето мнение, Вои-славе?

— Господарю, народътъ нѣ-